

kabb. Aganca 25 centiméter hosszú, szépen gyöngyözött és nagy a rózsája. De ezen a területen, illetve a területnek ezen a részén, a Dealu-Glodului olyan nagyagancsú bakok teremnek, hogy az én bakom csak középszerűnek számít. Sajnos, megint nem volt szerencsém.

Aladár bakja sokkal nagyobb az enyémnél, és azt mondja, hogy az általa elhibázott két bak még sokkal nagyobb volt.

Ha farkasomat holnap megtalálják, boldog és felette meglegedett vagyok, különben azzal az érzéssel megyek el innen, hogy jobban is járhattam volna.

Július 16. A szörnyen füstös kalibában töltött éjszaka után derült, verőfényes reggelre ébredek. Aladár odakint cserkel, én pedig megvárom a délelőttöt, a vadőr szabad idejét, farkasom megkeresését. Nagy jutalmat, száz pengőt ígértem Tóninak, ha a farkast megtalálja, hát másodmagával sokáig keresi, de nem talál semmit.

Egy reménnyel kevesebb, egy csalódással több! Hibázásom érthető, bár olyan messziről már lőttem őzet, túzokot, hát egy kis szerencsével meglőhettem volna a farkast is, hacsak nem tévedtem a havason a távolság megbecsülésében, s a farkas nem volt még messzebb, mint gondoltam.

Aladár még fönt marad a Dealu-Glodului. Azt mondja, még akar egy díjas bakot lőni. Nekem azonban már nincs mit keresnem itt, hát málhacipelő legényemmel 11 órakor a kalibától elindulok, és ott, ahol tegnap délután két és fél óra alatt feljöttem, két óra alatt lemegyek a Mária-völgyi fűrésztelepre. Derült időben, nagy melegben nem volt élvezet két óra hosszat folyvást, meglehetősen meredeken lefelé jönni.

A továbbutazás megint körülményes és kalandos. Hogy ne kelljen Óradnág a 14 kilométeres fuvarozásért 50 Pengőt fizetnem, este 8 óráig az országúton poggyásom mellett állodogálva, várok egy alkalmi tehergépkocsit, amely 5 Pengőért kivisz ebből a vadonból.

Óradnán az erdészeti tisztai szállóban hálok, és holnap Besztercén át utazom haza.

FELSŐBABÁD (Pest megye)

Augusztus 7. Szörnyű hőségben jöttem ide Erzsivel tegnap délután. Hetek óta tart itt a mindent megaszaló, hervasztó, forró szárazság. A másfélórás vonatbanulás Budapeستől Ócsáig felért egy gőzfürdővel.

Az ember nem gondolná, amikor a vonatból Kispesten és Kőbányán a kültelki, ronda utazóközönséget, a tenger csöcseléket látja és az ugyancsak piszok külvárosi tájakon áthalad, milyen gyorsan, mennyire közel ér Babádon a természet tiszta, eredeti keretébe. Babád a maga réteivel, ingoványos nádasaival, turjánaival, mohás, süppedős zsombikosaival, a réteken elszórtan megtűrt egyes bokraival, fáival, kis csendereseivel és erdőligeteivel egy kis szigete a vadászt boldogító szép természetnek, egy darab eredeti, jellegzetes, ősi alföldi táj.

János ismét meghívott őzbakra, pedig ez idén már meglőttem babádi járulékbakomat, és szerénytelenségnek érzem egy második bak elejtését, de hát „könnyű Katót táncba vinni”.

Éjjel a vendégszobában hallottuk, hogy esik az eső. Éjfél után 2 óra tájt a szél meglehetősen zúgását esőnek véljük, azért fel sem kelek, amíg János be nem szól hozzánk, hogy - itt az ideje a felkelésnek; bár erősen fúj a szél, de csillagos az ég.

3 órakor Jánossal és a vadőrrel szekérre ülök, és a kecskeméti műúton déli irányban kikocogunk az alsóbabádi határ déli végébe. Útközben megint megered az eső, az északi szél keményen fúj és ugyancsak átjárja könnyű nyári öltözékemet.

Az alsóbabádi réteken a szekéren ülve és pokrócokkal betakarózva várjuk meg a derengést.

4 órára annyira megvirrad, hogy látni lehet.

A réteknak az aszály ellenére e helyütt még üdezőld képét tartkítja a sok sárga szénaboglya. Az egyik boglya mellett áll egy feltűnően vörös suta, néhány lépésnyire tőle a heverő baknak csak a feje látszik ki a fűből. Aztán felkel a bak és udvarolni kezd. A boglya körül folyik az üzekedő pár kedves játéka. A bak ide-oda tereli a magát, szokása szerint, kellető, hol előle ellépő, hol vele kötekedve szembeforduló sutát. Időnként lefekszik pihenni, de csakhamar megint csülökre kap és folytatja az ostromot. Körülbelül 150 lépésről egydarabig nézegetjük őket, majd - mivel a bakocska még fiatal és agancsa hitvány - továbbhajtunk.

Odébb, a nagy csatorna partján, egy sutát látunk a gidájával, és a csatornán túl az egyik „besenyővár”-nak mondott liget szélén, vagy 200 lépésről megint sokáig elnézegetünk egy üzekedő párt. A magas gazban hol eltűnik, hol felbukkan. Ezt a bakot sem ítéljük elejtendőnek. Bár nagyobb az agancsa az imént látott bakénál, de ez is még fiatal.

A hosszú, sugáregyenes csatorna mentén északnak kocogva, egy magányos sutával találkozunk, majd a túlsó oldalon, a gyéren befási-

tott turjánban, megint egy üzekedő párt látunk. Ezt is nagyrészt takarja a sásos fű. Nem tudjuk eldönteni, öreg-e a bak vagy fiatal. Ha öreg, meg kellene lőni, mert igen vékony szárú, kis, hatos agancsa van. Nem egészen fiatal, de kétséges, milyen korú. Úgy határozunk, hogy egyelőre nem bántjuk.

Rendes, vagyis nedvesebb időjárás esetén szekérrel járhatatlan helyeken - ahol a lovak hasig, a kerekek tengelyig süppednének a rét vízáztatta, puha talajába - folytatjuk tovább északnak a barkácsolást, és ugyancsak a csatorna túlsó oldalán, a fiatal nyárfák egyik sorközében, megint látunk egy üzekedő párt. Erre a bakra mindjárt azt mondom, hogy elejtendő. Rövid, csupasz agancsa nem vékony, testalkatra derék és viselkedésére, mozdulataira koros bak. Lassan ballag sutája nyomában északi irányban. Vele párhuzamosan döcögünk a csatorna mentén tovább, és a sorközökben, a sásban hol látjuk, hol nem. A turján növényzete annyira takarja, hogy csak a feje és háta bukkan fel benne helyenként. Vele egymagasságba jutva, megállítjuk a szekeret, és egy alkalmas pillanatban 150 lépésről oldalba lövöm. A durranás pillanatában eltűnik.

János térdig érő gumicsizmájában - a vadőr pedig bocskorát levetve és nadrágját feltúrva - a csatorna féllábszárig érő, vizes iszapján átgázol, a még élő bakot két lépésre belopja és kis zsebpisztolyával fektében kivégzi. Aztán a kocsis is átgázol a túlsó partra és segít a vadőrnek a *bakot* áthozni a szekérhez.

Nagyon örülök neki. Hitvány, dísztelen, sima, villás agancsa becses trófeám, mert nagyon kopott fogazata legalább nyolcéves életkora vall. A bak tehát ugyancsak megérett az elejtésre, sőt az állományból való kiselejtezésre. Sokkal többre becsülöm egy tenyésztesre, illetve örökítésre alkalmas három-négyéves bak szép hatos agancsánál.

Mialatt ezt a bakot figyeltem és megcélzása alkalmát kerestem, a tanya irányában, a szabad réten 3-400 lépésről még néhány őzet, köztük két bakot láttunk. Ilyenformán ma reggel a valóban alkalmatlan, gorombán szeles idő ellenére összesen tizenhat őzet, köztük hat bakot olvastunk meg. Ennek oka és magyarázata, hogy az őzek üzekedésének legjava idejében vagyunk. Most kellene őzakra vadászni, egyszerre mindenhol, ha ... az embernek volna hozzá pénze és ideje.

7 órára érünk vissza a tanyára.

Délután csak 6 óra tájt indulunk egy kis sétakocsizásra az erdőligetek közé. Négyen ülünk a szekérre, Melinda, Erzsi, János és én. Nekem vadászati szándékom nincsen, ezért nem is viszek magammal puskát.

Augusztusi hangulat. A búzatarlókon hosszú sorokban a kerezekbe rakott kepék, valahol zakatolva bűg a cséplőgép, helyét messziről árulja el egy nagy porfelhő - a nagy szárazságban minden porrá válik -, a csatornákból elfogyott a víz, a gyékény sötét buzogányai körül sárgállnak hosszú, szalagos levelei, minden élőlény az esőt áhítozza, csak az őzek nem törődnek semmivel, emberrel, szekérral, lármával, és vígan élnek nászukat.

Nagy a meleg, alkonyatig alig mozog a vad, ezért csak hat őzet látunk, és János késő szürkületben, egy lucernatáblán, sutája mellől, 200 lépésről egy derék, öreg bakot ló el.

Augusztus 8. Azzal a jelszóval, hogy ha valami igen öreg vagy feltétlenül selejtes, esetleg igen kiváló bakkal találkozunk, azt még meglövöm, hajnalban 3 órakor János a szokott barkácsoló kocsin kivisz a birtok ligetes részébe.

A dabasi úton várjuk meg a virradást, aztán órák hosszat döcögünk ide-oda. Összesen 29 őzet látunk, és ismét meggyőződünk arról, hogy most van az üzekedés java ideje. Minden baknak, az öregjének és a fiataljának egyaránt van üzekedő sutája, és nagyban folyik az udvarlás, sőt egy jobbfejű hatos bakot tetten érünk, amint éppen sutáját hágja. Egy leszállványon negyedóráig sípoltunk is, de csak egy öreg sutát bolondítottunk meg vele. Futva jön alá, és riasztva keresgél alattunk a bozótban.

Meleg, de szeles időben térünk be a tanyára reggel 8 órára.

Nem törekszem ez idén még egy harmadik babádi bak elejtésére, hát délután már nem vadászom, csak fényképezés céljából, puska nélkül, sétálok ki Erzsivel a tanyától keletre a közeli ligetek és lucernatáblák közé. A nyugvó naptól tarkára festett, hangulatos képeket és egy fiatal őzbakot látunk.

Holnap reggel hazautazunk.

LAJOSMIZSE (Pest megye)

Augusztus 21. Tegnap este jöttem le Babádra. Erzsi elkísért, hogy a mai napot Babádon töltsse, és ne élvezze bolondjában egyedül Budapest esetleges bombázását. Ma reggel János gépkocsiján levisz Lajosmizsére, Altörjay Györgyékhez, kacsavadászatra.

Szörnyű meleg van. Tegnap délután is majd' elolvadtunk a vonaton, ma meg a nádasok szélén hosszasan álldogálva és a hajtott kacsákat várva, sültünk, pörköldünk. Ingemet hátizsákomba tettem, s a

nadrágszíjon felül meztelenül tűröm, állom a Nap perzselő sugarait. A hőmérő féllányékos helyen 42 °C fokot mutat.

Három tavat hajtatunk meg. A néhány hajtótól és a puszkadurranásoktól felzavart kacsák - hol nagy rajokba vagy kisebb csapatokba verődve, hol egyenként vagy kettesével-négyesével, többnyire igen magasan - sebesen keringnek, kavarnak a tavak és nádasok fölött, mi pedig - hatan puszkások, a mai töltényínség ellenére - kísérletezünk távoli lövésekkel. Kacsavadászaton ez már így szokott lenni. A magam találati eredménye 25 %, illetve egynegyede meglőtt kacsáimnak esik le.

Elrontja azonban kedvemet, hogy a lelőtt kacsáknak aránylag nagyrésze a nádban elvész. Nekem *nyolc kacsámat és egy sárszalókámat* veszik fel, ezenfelül hat kacsám marad bent a nádban.

Délelőtt 10 órától délután 3 óráig vadászunk, illetve puszkázunk; összes eredményünk - a házigazda bemondása szerint - 55 kacsáé.

Estére Jánossal visszatérek Babádra, és holnap délben Erzsivel hazautazom.

NAGYVÁZSONY (Veszprém megye)

Szeptember 9. Milyen nagy dolog, hogy megint a szarvasbögés küszöbére értünk! Nagy dolog nekem és azoknak, akik úgy várják az esztendőnek ezt a legszebb szakát, ahogyan én várom évről évre.

Napok óta tartott a készülődés láza, a bevásárlás, csomagolás, telefonálás, levelezés, táviratozás, a függő ügyek elrendezése, hogy az ember hangulatát semmi mulasztás, semmi elintézetlen dolog tudata ne zavarja. Mert ilyenkor az ember kedélye derűs legyen, ne gondoljon otthoni bajokra, és boldogan vadásszék! Ezzel az elhatározással jöttem el ma reggel Erzsivel hazulról ... életünkben negyedszer a Kabhegyre.

Ez idén néhány nappal korábban kezdek itt vadászni, mint az elmúlt években, noha csak egy bikát lőhetek. De sietnem kell, hogy idejekorán jussak el a Radnai-havasokba, a Rusájába, ahol két bikát akarok lőni. Szándék és remény tehát van bőven, csak a megvalósulás is megfelelő legyen. Majd rajta leszek!

A háborús közlekedési viszonyok folytán manapság hosszadalmas dolog Budapestről ide jutni. Reggel ½ 7-kor indultunk hazulról és délután ½ 5-kor értünk a kabhegyi vadászházhoz.

Azzal fogadnak bennünket, hogy a bikák még csak éjjelenként bögnnek valami keveset. Nagy bikát lőni ilyen korán aligha lehet; nagy bikával csak a hónap utolsó hetében lehet - ha egyáltalán lehet - találkozni. Az időjárás, sajnos, nem kedvező, mert száraz és meleg. Derült kék égről tűz a Nap.